

Warszawa, dn. 26 września 2018 r.

POSTANOWIENIE
o odmowie wszczęcia śledztwa

Radosław Cieśliński – prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie uwzględniając ustalenia poczynione w toku postępowania sprawdzającego PO I Ds 162.2018 w sprawie o czyn z art. 231 § 1 kk i in., które zostało zainicjowane pisemnymi zawiadomieniami o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wniesionymi w dn. 25 lipca 2018 r. odpowiednio przez posła na Sejm RP Kamilę Gasiuk – Pihowicz oraz posłów na Sejm RP: Marcina Kierwińskiego, Zbigniewa Konwińskiego i Moniką Wielichowską
– na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk –

postanowił

odmówić wszczęcia śledztwa:

I. w sprawie przekroczenia uprawnień w dn. 6, 7 i 15 czerwca 2018 r. w Warszawie przy ul. Wiejskiej 4/6/8 na terenie Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przez funkcjonariusza publicznego – posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, poprzez wzięcie udziału w obradach 63 i 64 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej oraz w głosowaniach mających miejsce w toku w/w posiedzeń, co było związane z posłużeniem się legitymacją poselską i miało miejsce w okolicznościach wskazujących na zaistnienie sytuacji uniemożliwiającej wykonywanie mandatu posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na mianowanie na stanowisko ambasadora, czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk – wobec braku znamion czynu zabronionego,

II. w sprawie niedopełnienia obowiązków służbowych w okresie od 6 czerwca 2018 r. do 2 lipca 2018 r. w Warszawie przy ul. Wiejskiej 4/6/8 na terenie Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przez funkcjonariusza publicznego – Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej poprzez zaniechanie niezwłocznego wydania postanowienia o wygaśnięciu mandatu posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w sytuacji mianowania na stanowisko ambasadora i umożliwienie w/w posłowi udziału w obradach 63 i 64 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej mających miejsce w dn. 6, 7 i 15 czerwca 2018 r., czym działano na szkodę interesu publicznego, tj. o czyn z art. 231 § 1 kk – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk – wobec braku znamion czynu zabronionego,

III. w sprawie poświadczenia nieprawdy w dokumencie co do okoliczności mającej znaczenie prawne przez funkcjonariusza publicznego – Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dn. 6, 7 i 15 czerwca 2018 r. w Warszawie przy ul. Wiejskiej 4/6/8 na terenie Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, poprzez wskazanie w sprawozdaniach dotyczących przebiegu 63 i 64 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, że osobą uprawnioną do wzięcia udziału w w/w posiedzeniach był poseł Konrad Głębocki, tj. o czyn z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 12 kk – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk – wobec braku znamion czynu zabronionego.

UZASADNIENIE

W dn. 25 lipca 2018 r. poseł na Sejm RP Kamila Gasiuk – Pihowicz skierowała do Prokuratury Rejonowej Warszawa – Śródmieście w Warszawie dwa zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 kk i in., w treści których przywołała osobę posła na Sejm RP Konrada Głębockiego, a ściślej rzecz ujmując sytuacją prawną dot. sprawowania mandatu przez w/w posła w okresie od 6 czerwca 2018 r. do 15 czerwca 2018 r. Konkretyzując stanowisko o podejrzeniu popełnienia przestępstwa Kamila Gasiuk – Pihowicz wskazała, że Konrad Głębocki w w/w okresie uczestniczył w 63 i 64 posiedzeniu Sejmu RP, podczas gdy w dn. 5 czerwca 2018 r. został mianowany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudę ambasadorem Rzeczypospolitej Polskiej w Republice Włoskiej, a co za tym idzie – stosownie do treści art. 103 ust. 1 Konstytucji – nie mógł sprawować mandatu posła na Sejm RP, gdyż w/w przepis Ustawy Zasadniczej wprost wprowadza zakaz łączenia mandatu posła z funkcją ambasadora. W ocenie zawiadamiającej uczestnictwo Konrada Głębockiego w dn. 6, 7 i 15 czerwca 2018 r. w posiedzeniach Sejmu RP oraz w głosowaniach, co wiązało się oczywiście z posługiwaniem się legitymacją poselską, wskazuje na zaistnienie przestępstwa z art. 231 § 1 kk w formie sprawczej przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza publicznego oraz przestępstwa z art. 273 kk w formie sprawczej posłużenia się dokumentem poświadczającym nieprawdę. Poseł Kamila Gasiuk – Pihowicz wskazała ponadto, że w/w sytuacja prawna dotycząca Konrada Głębockiego uzasadnia również podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 kk i in. przez Marszałka Sejmu RP Marka Kuchcińskiego, a uzasadniając to stanowisko podniosła, że stosownie do treści art. 247 ust. 5 oraz art. 249 ust. 1 ustawy z dn. 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy wygaśnięcie mandatu posła następuje w przypadku m. in. powołania w toku kadencji na stanowisko lub powierzenie funkcji, których stosownie do przepisów Konstytucji albo ustaw nie można łączyć ze sprawowaniem mandatu posła, przy czym wygaśnięcie mandatu posła niezwłocznie stwierdza Marszałek Sejmu RP w drodze postanowienia. W odniesieniu do w/w regulacji prawnych Kamila Gasiuk – Pihowicz zasygnalizowała, że poseł Konrad Głębocki został mianowany ambasadorem w dn. 5 czerwca 2018 r., przy czym dopiero w dn. 2 lipca 2018 r. Marszałek Sejmu RP Marek Kuchciński wydał postanowienie, w treści którego stwierdził wygaśnięcie mandatu posła Konrada Głębockiego. W ocenie zawiadamiającej taki tok zdarzeń dowodzi świadomej indolencji ze strony Marszałka Sejmu RP Marka Kuchcińskiego, co z kolei umożliwiło Konradowi

Głębockiemu jako osobie nieuprawnionej wzięcie udziału w posiedzeniach izby niższej parlamentu, a więc stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 kk.

W dn. 25 lipca 2018 r. do Prokuratury Rejonowej Warszawa – Śródmieście w Warszawie zostało również skierowane pisemne zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa autorstwa posłów na Sejm RP: Marcina Kierwińskiego, Zbigniewa Konwińskiego i Moniki Wielichowskiej, w treści którego zawiadamiający przywołali sytuację faktyczną dot. posła Konrada Głębockiego tożsamą do tej, na którą wskazała poseł Kamila Gasiuk – Pihowicz, a jednocześnie podnieśli, że w związku z tym stanem faktycznym poseł Konrad Głębocki dopuścił się przestępstwa z art. 273 kk poprzez bezprawne użycie legitymacji poselskiej, a Marszałek Sejmu RP Marek Kuchciński dopuścił się przestępstw z art. 231 § 1 kk polegających na dopuszczeniu w/w posła jako osoby nieuprawnionej do udziału w posiedzeniach Sejmu RP oraz zaniechaniu niezwłocznego wydania postanowienia o wygaśnięciu mandatu w/w posła. Zawiadamiający wskazali również na podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 271 § 1 kk, a w tym kontekście podnieśli, że Marek Kuchciński w sprawozdaniach dot. przebiegu 63 i 64 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej poświadczył nieprawdę do co do okoliczności mającej znaczenie prawne, a mianowicie wskazał, że Konrad Głębocki był osobą uprawnioną do udziału w w/w posiedzeniach.

W/w zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wystosowane przez poseł Kamilę Gasiuk – Pihowicz oraz przez posłów: Marcina Kierwińskiego, Zbigniewa Konwińskiego i Monikę Wielichowską zostały przesłane do Prokuratury Okręgowej w Warszawie i skutkowały przeprowadzeniem postępowania sprawdzającego PO I Ds 162.2018, w toku którego poprzez uzyskanie informacji i dokumentów z Kancelarii Prezydenta RP, Kancelarii Sejmu RP oraz z Ministerstwa Spraw Zagranicznych ustalono chronologię zdarzeń związanych z mianowaniem posła na Sejm RP Konrada Głębockiego Ambasadorem Nadzwyczajnym i Pełnomocnym Rzeczypospolitej Polskiej w Republice Włoskiej i w Republice San Marino oraz chronologię czynności i działań pracowników Kancelarii Sejmu RP zwieńczonych wydaniem w dn. 2 lipca 2018 r. przez Marszałka Sejmu RP Marka Kuchcińskiego postanowienia stwierdzającego wygaśnięcie mandatu posła na Sejm RP Konrada Głębockiego.

W wyniku w/w działań ustalono następujący stan faktyczny:

W dn. 5 czerwca 2018 r. Prezydent RP Andrzej Duda podpisał postanowienie o mianowaniu Konrada Głębockiego Ambasadorem Nadzwyczajnym i Pełnomocnym Rzeczypospolitej Polskiej w Republice Włoskiej i w Republice San Marino, przy czym w dn. 7 czerwca 2018 r. Konrad Głębocki został poinformowany mailowo przez pracownika Biura Spraw Osobowych Ministerstwa Spraw Zagranicznych o podpisaniu w/w postanowienia. W dn. 20 czerwca 2018 r. odbyło się oficjalne wręczenie nominacji przez Ministra Spraw Zagranicznych Jacka Czaputowicza, natomiast w dn. 25 czerwca 2018 r. w Monitorze Polskim pod poz. 612 zostało opublikowane w/w postanowienie. W dalszej kolejności, a konkretnie w dn. 2 lipca 2018 r., odbyło się spotkanie Konrada

Głębockiego z Prezydentem RP Andrzej Dudą, podczas którego otrzymał Listy uwierzytelniające (składane w państwie przyjmującym), a w dn. 24 lipca 2018 r. został zawarty z Konradem Głębockim stosunek pracy na podstawie powołania (stosownie do treści art. 18 ust. 1 ustawy z dn. 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej), przy czym w/w stosunek pracy obowiązywał od dn. 27 lipca 2018 r., tj. od dnia podjęcia obowiązków służbowych na placówce. Z dokumentacji przekazanej przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych wynika ponadto jednoznacznie, że w dn. 12 czerwca 2018 r. pracownik Biura Spraw Osobowych MSZ poinformował mailowo Konrada Głębockiego, że wręczenie nominacji przez Ministra Spraw Zagranicznych Jacka Czaputowicza odbędzie się w dn. 20 czerwca 2018 r. w saloniku w/w Ministra, a jednocześnie w tym zawiadomieniu zwrócono się o potwierdzenie możliwości udziału w spotkaniu.

Niezależnie od tego ustalono, że w dn. 26 czerwca 2016 r., a więc dzień po ogłoszeniu w Monitorze Polskim postanowienia Prezydenta RP z dn. 5 czerwca 2018 r. o mianowaniu Konrada Głębockiego Ambasadorem Nadzwyczajnym i Pełnomocnym Rzeczypospolitej Polskiej w Republice Włoskiej i w Republice San Marino, poseł Konrad Głębocki skierował do Marszałka Sejmu RP Marka Kuchcińskiego pismo, w którym wskazał, że w jego ocenie wygaśnięcie sprawowanego przez niego mandatu posła na Sejm RP nastąpi z chwilą faktycznego powierzenia obowiązków ambasadora RP w Republice Włoskiej. W związku z w/w pismem w dn. 29 czerwca 2018 r. została sporządzona przez Biuro Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu opinia prawna dotycząca momentu wygaśnięcia mandatu posła, który w trakcie kadencji został mianowany na stanowisko ambasadora. W treści w/w opinii wskazano, że tryb powołania oraz status ambasadora został uregulowany w dwóch płaszczyznach. Z jednej strony na płaszczyźnie prawa krajowego, tj. w art. 133 ust. 1 pkt 2 Konstytucji oraz w ustawie z dn. 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej, zaś z drugiej strony przepisami umowy międzynarodowej, tj. Konwencji Wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z dn. 18 sierpnia 1961 r. W ocenie autorki w/w opinii dr E. G. – eksperta ds. legislacji w Biurze Analiz Sejmowych analiza przepisów ustawy o służbie zagranicznej oraz przepisów Konwencji Wiedeńskiej prowadzi do wniosku, że wyznaczone są dwa reżimy prawne: prawa krajowego i prawa międzynarodowego dotyczące momentu nabycia statusu ambasadora, które nie są ze sobą zbieżne. Stosownie do uregulowań w/w umowy międzynarodowej osoba mianowana na stanowisko ambasadora może skutecznie wykonywać swoje obowiązki i reprezentować państwo dopiero po realizacji wymogu określonego w art. 13 tego aktu prawnego, tj. najczęściej po wręczeniu Listów Uwierzytelniających. Natomiast jeżeli chodzi o skutki prawne powołania na stanowisko ambasadora na płaszczyźnie prawa krajowego to zasadnicze znaczenie mają przepisy aktów prawa krajowego, a zgodnie z nimi nabycie statusu ambasadora następuje z datą mianowania, a zatem wydania przez Prezydenta RP postanowienia w tym przedmiocie. W toku postępowania sprawdzającego ustalono, że w związku z w/w opinią Szef Kancelarii Sejmu RP Agnieszka Kaczmarek w dn. 3 lipca 2018 r. skierowała do Szefa Kancelarii Prezydenta RP Haliny Szymańskiej pismo, w treści którego wskazała, że pomimo wydania w dn. 5

czerwca 2018 r. postanowienia o mianowaniu posła Konrada Głębockiego Ambasadorem Nadzwyczajnym i Pełnomocnym Rzeczypospolitej Polskiej w Republice Włoskiej i w Republice San Marino, Kancelaria Sejmu RP nie otrzymała z Kancelarii Prezydenta RP jakiegokolwiek informacji w w/w przedmiocie. Agnieszka Kaczmarska zasygnalizowała potrzebę niezwłocznego przekazywania Marszałkowi Sejmu RP informacji dotyczących decyzji Prezydenta RP w sprawie posłów z uwagi na konieczność wydawania decyzji w przedmiocie możliwości dalszego sprawowania mandatu. W odpowiedzi na w/w pismo Szef Kancelarii Prezydenta RP Halina Szymańska w piśmie z dn. 23 sierpnia 2018 r. wskazała, że w obowiązującym porządku prawnym brak jest aktu normatywnego, który nakładałby na Kancelarię Prezydenta RP obowiązek powiadamiania Kancelarii Sejmu RP o mianowaniu na urząd ambasadora osoby wykonującej mandat posła. Halina Szymańska nawiązując bezpośrednio do sytuacji prawnej dot. posła Konrada Głębockiego wniosła o rozważenie możliwości wspólnego spotkania przedstawicieli Kancelarii Sejmu RP, Kancelarii Senatu RP i Kancelarii Prezydenta RP na szczeblu roboczym, którego celem będzie uniknięcie podobnych sytuacji w przyszłości.

Ponadto w toku postępowania sprawdzającego ustalono, że w związku z sytuacją dot. posła Konrada Głębockiego w dn. 30 lipca 2018 r. została sporządzona przez Biuro Analiz Sejmowych opinia prawna w sprawie obowiązków Marszałka Sejmu RP w związku z powierzeniem posłowi Konradowi Głębockiemu funkcji ambasadora, w treści której wskazano, że brak jest przepisów oraz procedur pozwalających Marszałkowi Sejmu RP oraz Kancelarii Sejmu zdobyć informacje na temat mianowania przez Prezydenta RP określonej osoby ambasadorem przed publikacją tej informacji w Dzienniku Urzędowym. W tym kontekście podniesiono, że postanowienie Prezydenta RP z dn. 5 czerwca 2018 r., na mocy którego poseł Konrad Głębocki został mianowany Ambasadorem Nadzwyczajnym i Pełnomocnym Rzeczypospolitej Polskiej w Republice Włoskiej i w Republice San Marino, zostało ogłoszone dopiero w dn. 25 czerwca 2018 r., natomiast w dniach pomiędzy 5 a 25 czerwca 2018 r. Marszałek Sejmu RP oraz Kancelaria Sejmu RP nie mieli wiedzy o powzięciu przez Prezydenta RP decyzji w w/w przedmiocie.

W toku postępowania sprawdzającego ustalono również, że w dn. 18 czerwca 2018 r. Kancelaria Prezydenta RP skierowała do Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Michała Dworczyka pismo, w którym zwróciła się z prośbą o przedłożenie Prezesowi Rady Ministrów Mateuszowi Morawieckiemu m. in. postanowienia Prezydenta RP w przedmiocie mianowania Konrada Głębockiego ambasadorem (postanowienie zostało przekazane w formie elektronicznej). Tożsamy dokument nie został skierowany do Kancelarii Sejmu RP.

W sprawie należy zważyć, co następuje:

Ustalenia poczynione w toku postępowania sprawdzającego w ocenie urzędu prokuratorskiego nie uprawniają do przyjęcia stanowiska, że sytuacja prawna i faktyczna, która stała się udziałem posła Konrada Głębockiego w okresie od 5 czerwca 2018 r. do 2 lipca 2018 r., winna zostać oceniona jako realizacja znamion występku z art. 231 § 1 kk w formie sprawczej przekroczenia uprawnień przez posła na Sejm RP oraz niedopełnienia obowiązków

przez Marszałka Sejmu RP, bądź też jako realizacja znamion występku z art. 271 § 1 kk lub występku z art. 273 kk.

W pierwszej kolejności trzeba zasygnalizować, iż stosownie do treści art. 133 ust. 1 pkt 2 Konstytucji Prezydent RP mianuje i odwołuje pełnomocnych przedstawicieli Rzeczypospolitej Polskiej w innych państwach i przy organizacjach międzynarodowych. Z kolei przepis art. 17 ust. 1 ustawy z dn. 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej (Dz. U. z 2017 poz. 161 ze zm.) wskazuje, że ambasadora mianuje i odwołuje Prezydent RP na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych, zaakceptowany przez Prezesa Rady Ministrów. Podkreślenia wymaga fakt, że w w/w procedurze nie jest przewidziany jakikolwiek udział Marszałka Sejmu RP, co zresztą znajduje swoje źródło w art. 133 ust. 3 Konstytucji, który stanowi, że Prezydent RP w zakresie polityki zagranicznej współdziała z Prezesem Rady Ministrów i właściwym ministrem (zamknięty katalog podmiotów współdziałających). W realiach niniejszego śledztwa należy również zaakcentować – na co bezpośrednio wskazano w przytoczonej w jednym z uprzednich akapitów opinii prawnej z dn. 29 czerwca 2018 r. Biura Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu dotyczącej momentu wygaśnięcia mandatu posła, który w trakcie kadencji został mianowany na stanowisko ambasadora – że kwestią dyskusyjną i dotychczas nierozstrzygniętą zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie, jest kwestia, kiedy osoba mianowana na stanowisko ambasadora w istocie zaczyna zajmować to stanowisko. Stosownie do uregulowań Konwencji Wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych sporządzonej w dn. 18 sierpnia 1961 r. w Wiedniu (Dz. U. z 1965 r., Nr 37, poz. 232) objęcie przez ambasadora placówki dyplomatycznej jest uzależnione: po pierwsze od uprzedniego uzyskania agrément państwa przyjmującego (art. 4) będącego wstępną zgodą państwa na przyjęcie przedstawiciela dyplomatycznego państwa wstępującego, a po drugie od wręczenia listów uwierzytelniających głowie państwa przyjmującego, bądź notyfikowania o swoim przybyciu i jednoczesnym złożeniu wiernych kopii jego listów uwierzytelniających w Ministerstwie Spraw Zagranicznych państwa przyjmującego lub w innym ministerstwie uznanym za właściwe (art. 13). Na gruncie prawa krajowego zasadnicze znaczenie ma jednak właśnie art. 133 ust. 1 pkt 2 Konstytucji oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dn. 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej (Dz. U. z 2017 poz. 161 ze zm.), które wskazują, że ambasadora mianuje i odwołuje Prezydent RP na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych, zaakceptowany przez Prezesa Rady Ministrów. Podkreślić jednak należy, że stosownie do art. 8 ustawy z dn. 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej, w służbie tej ustanawia się stopnie, a najwyższym wśród nich jest właśnie stopień ambasadora tytularnego, przy czym stosownie do treści art. 9 ust. 1 stopnie dyplomatyczne są jednocześnie stanowiskami pracy, a w placówkach zagranicznych funkcjami, na których członek personelu dyplomatyczno – konsularnego wykonuje czynności służbowe. Przepisy ustawy z dn. 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej mają zasadnicze znaczenie w kontekście oceny prawnej sytuacji posła Konrada Głębockiego, albowiem – co ma zasadnicze znaczenie w niniejszej sprawie w kontekście potencjalnej odpowiedzialności karnej w/w posła – we wcześniejszym okresie nie był on

członkiem służby zagranicznej, a tym bardziej nie posiadał żadnego stopnia w tej służbie. W nawiązaniu do tej uwagi trzeba podnieść, że stosownie do treści art. 14 ust. 1 i 2 w/w aktu prawnego członek personelu dyplomatyczno – konsularnego przy otrzymaniu pierwszego stopnia dyplomatycznego składa ślubowanie, przy czym tryb, formę i ceremoniał nadania stopnia dyplomatycznego oraz składania ślubowania określa Zarządzenie Nr 97 Prezesa Rady Ministrów z dn. 2 sierpnia 2002 r. w sprawie trybu, formy i ceremoniału nadania stopnia dyplomatycznego oraz składania ślubowania przez członka personelu dyplomatyczno – konsularnego (M.P. z 2002, Nr 35, poz. 551). Zgodnie z § 3 ust. 2 i § 3 w/w aktu normatywnego przyjmującym ślubowanie jest minister właściwy do spraw zagranicznych, którego w szczególnie uzasadnionych przypadkach może zastąpić inna, wyznaczona przez niego osoba, przy czym nadanie stopnia dyplomatycznego następuje dopiero po złożeniu ślubowania przez członka personelu dyplomatyczno – konsularnego. Zupełnie inną kwestią jest kwestia nominacji na stanowisko ambasadora, przy czym to właśnie to zagadnienie ma pierwszorzędne znaczenie w kwestii potencjalnej odpowiedzialności karnej posła Konrada Głębockiego. W nawiązaniu do przywołanej powyżej okoliczności, iż Konrad Głębocki nie był wcześniej członkiem służby zagranicznej, trzeba podkreślić, że stosownie do treści art. 18 ust. 1 dyrektor generalny służby zagranicznej nawiązuje z ambasadorem, który przed mianowaniem nie był członkiem służby zagranicznej, stosunek pracy na podstawie powołania, na czas pełnienia funkcji ambasadora, nadając mu, z zastrzeżeniem art. 11 ust. 2, na ten czas stopień dyplomatyczny. W toku postępowania sprawdzającego jednoznacznie ustalono, że poseł Konrad Głębocki nieoficjalną informację, że został mianowany ambasadorem otrzymał w dn. 7 czerwca 2018 r. w formie wiadomości email przesłanej przez pracownika Ministerstwa Spraw Zagranicznych, w treści której wskazano, że po ustaleniu terminu ceremonii wręczenia nominacji przez Ministra Spraw Zagranicznych pracownik w/w resortu niezwłocznie skontaktuje się z w/w posłem. W dn. 12 czerwca 2018 r. ten sam pracownik skierował do Konrada Głębockiego kolejną wiadomość elektroniczną, w której poinformował, że wręczenie nominacji nastąpi w dn. 20 czerwca 2018 r. o godz. 11:00 w saloniku Ministra Spraw Zagranicznych Jacka Czaputowicza, a jednocześnie poprosił o potwierdzenie możliwości udziału w spotkaniu. W istocie w dn. 20 czerwca 2018 r. odbyło się oficjalne wręczenie nominacji na stanowisko ambasadora Konradowi Głębockiemu, a w dn. 25 czerwca 2018 r. w Monitorze Polskim zostało opublikowane postanowienie Prezydent RP o mianowaniu Konrada Głębockiego Ambasadorem Nadzwyczajnym i Pełnomocnym RP w Republice Włoskiej i w Republice San Marino. Z kolei w dn. 2 lipca 2018 r. odbyło się spotkanie Konrada Głębockiego z Prezydentem RP Andrzejem Dudą, podczas którego otrzymał listy uwierzytelniające, a w dn. 24 lipca 2018 r. został z nim zawarty stosunek pracy na podstawie powołania (stosownie od treści art. 18 ust 1 ustawy z dn. 27 lipca 2001 r., o służbie zagranicznej). W ocenie urzędu prokuratorskiego dopiero od dn. 20 czerwca 2018 r., tj. od momentu wręczenia nominacji, można mówić, że poseł Konrad Głębocki został ambasadorem, a co za tym idzie że – stosownie do treści art. 103 ust. 1 Konstytucji – zaistniała przeszkoda w wykonywaniu przez niego mandatu.

Podkreślić jeszcze raz należy, że Konrad Głębocki nie otrzymał do w/w daty jakiegokolwiek urzędowej informacji o mianowaniu ambasadorem, a za taką informację nie może być uznana wiadomość email wystosowana przez szeregowego pracownika Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Oficjalne urzędowe zawiadomienie o mianowaniu ambasadorem Konrada Głębockiego przyjęło formę pisma Dyrektora Generalnego Służby Zagranicznej Ministerstwa Spraw Zagranicznych Macieja Szymańskiego sygn. BSO-610-880-2018 z dn. 7 czerwca 2018 r., przy czym zostało ono doręczone Konradowi Głębockiemu dopiero w dn. 24 lipca 2018 r. (w dacie otrzymania listów uwierzytelniających z rąk Prezydenta RP Andrzeja Dudy).

Mając na względzie w/w ustalenia w ocenie urzędu prokuratorskiego nie ulega wątpliwości, że najwcześniej w dn. 20 czerwca 2018 r., tj. z datą przyjęcia nominacji na stanowisko ambasadora, sytuacja prawna posła Konrada Głębockiego determinowała zaprzestanie przez niego sprawowania mandatu posła, przy czym niezależnie od działań w tym przedmiocie podejmowanych przez Marszałka Sejmu RP, który stosownie do treści art. 249 § 1 i art. 247 § 1 pkt 6 ustawy z dn. 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2018., poz. 754 ze zm.) posiadał wyłączną kognicję do stwierdzenia wygaśnięcia mandatu posła. W toku postępowania sprawdzającego ustalono jednoznacznie, że Konrad Głębocki wykonywał mandat posła na Sejm RP m. in. poprzez udział w posiedzeniach oraz w głosowaniach w okresie do 15 czerwca 2018 r., co stosownie do w/w stanowiska nie może być utożsamiane z przekroczeniem uprawnień w postaci sprawczej wykonywania mandatu posła w sytuacji zaistnienia bezwzględnej przyczyny obligującej do zaprzestania wykonywania mandatu, tj. konstytucyjnego zakazu łączenia mandatu poselskiego z piastowaniem stanowiska ambasadora. W tym kontekście należy zauważyć, że jedynym oficjalnym dokumentem wystosowanym przez Kancelarię Prezydenta RP przed datą wręczenia nominacji na stanowisko ambasadora Konradowi Głębockiemu, było pismo Sekretarza Stanu Andrzeja Dery z dn. 16 czerwca 2018 r. skierowane do Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Michała Dworczyka, w którym zwrócono się z prośbą o przedłożenie Prezesowi Rady Ministrów Mateuszowi Morawieckiemu m. in. postanowienia Prezydenta RP w przedmiocie mianowania Konrada Głębockiego ambasadorem (postanowienie zostało przekazane w formie elektronicznej). Tożsamy dokument nie został skierowany do Kancelarii Sejmu, a tym bardziej do Konrada Głębockiego.

W/w ustalenia wskazują, że udział Konrada Głębockiego w mających miejsce w okresie od 6 do 15 czerwca 2018 r. posiedzeniach Sejmu RP oraz w głosowaniach w toku w/w posiedzeń, nie może być utożsamiany z przekroczeniem uprawnień, a taka konkluzja dekompletuje znamiona występku z art. 231 § kk.

Uwzględniając przywołaną powyżej argumentację należy odmówić wszczęcia śledztwa w sprawie o czyn z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, który został opisany w pkt I niniejszego postanowienia, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk wobec braku znamion czynu zabronionego.

Ustalenia postępowania sprawdzającego, które trzeba ocenić w odniesieniu do regulacji dotyczących trybu mianowania na stanowisko ambasadora, nie uprawniają

również do przyjęcia twierdzenia, że zachowanie Marszałka Sejmu RP w okresie od 5 czerwca 2018 r., tj. od daty wydania przez Prezydenta RP postanowienia o mianowaniu Konrada Głębockiego Ambasadorem Nadzwyczajnym i Pełnomocnym Rzeczypospolitej Polskiej w Republice Włoskiej oraz w Republice San Marino, do dn. 2 lipca 2018 r., tj. do dnia wydania przez Marszałka Sejmu RP postanowienia w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu posła Konrada Głębockiego, winno zostać ocenione jako realizacja znamion występku z art. 231 § 1 kk, czy też występku z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, które zostały opisane w pkt II i III niniejszego postanowienia. W tym kontekście należy jeszcze raz podkreślić, że w procedurze mianowania ambasadorów nie jest przewidziany jakiegokolwiek udział Marszałka Sejmu RP, co zresztą znajduje swoje źródło w art. 133 ust. 3 Konstytucji, który stanowi, że Prezydent RP w zakresie polityki zagranicznej współdziała z Prezesem Rady Ministrów i właściwym ministrem (zamknięty katalog podmiotów współdziałających). W obowiązującym porządku prawnym nie sposób doszukać się przepisów oraz procedur pozwalających Marszałkowi Sejmu RP oraz Kancelarii Sejmu RP zdobyć informacje na temat mianowania przez Prezydenta RP określonej osoby ambasadorem, w tym również posła, przed publikacją tej informacji w Dzienniku Urzędowym. Na tę lukę w przepisach zwrócono uwagę zarówno w piśmie Szefa Kancelarii Sejmu RP Agnieszki Kaczmarek z dn. 3 lipca 2018 r. oraz w piśmie Szefa Kancelarii Prezydenta RP Haliny Szymańskiej z dn. 23 sierpnia 2018 r., w którym pośrednio i bezpośrednio postulowano konieczność zorganizowania spotkania przedstawicieli Kancelarii Sejmu RP, Kancelarii Senatu RP i Kancelarii Prezydenta RP na szczeblu roboczym, którego celem będzie wypracowanie procedur dot. przesyłania informacji w przedmiocie powoływania przez Prezydenta RP posła lub senatora na stanowisko, które łączy się z zakazem wykonywania mandatu parlamentarzysty. W konsekwencji stwierdzić należy, że pierwszą informacją o mianowaniu Konrada Głębockiego ambasadorem, która dotarła do Kancelarii Sejmu RP i pośrednio do Marszałka Sejmu RP, była publikacja w Monitorze Polskim z dn. 25 czerwca 2018 r. postanowienia Prezydenta RP z dn. 5 czerwca 2018 r. o mianowaniu Konrada Głębockiego Ambasadorem Nadzwyczajnym i Pełnomocnym Rzeczypospolitej Polskiej w Republice Włoskiej oraz w Republice San Marino. Podkreślić należy, że bezpośrednio po wydaniu w/w publikatora, tj. w dn. 26 czerwca 2018 r., Konrad Głębocki skierował do Marszałka Sejmu RP Marka Kuchcińskiego pismo, w którym wskazał, że w jego ocenie wygaśnięcie sprawowanego mandatu posła nastąpi z chwilą faktycznego powierzania obowiązków ambasadora. Nie zmienia to faktu, że dopiero w dn. 25 czerwca 2018 r. Kancelaria Sejmu RP, a pośrednio Marszałek Sejmu RP Marek Kuchciński, uzyskali informację o zaistnieniu przesłanki uniemożliwiającej dalsze sprawowanie mandatu poselskiego przez Konrada Głębockiego. W związku z treścią w/w Monitora Polskiego oraz w/w pismem posła Konrada Głębockiego została zasięgnięta opinia prawna dotycząca momentu wygaśnięcia mandatu posła, który w trakcie kadencji został mianowany na stanowisko ambasadora (dokument sygnowany datą 29 czerwca 2018 r.), a ostatecznie w dn. 2 lipca 2018 r. Marszałek Sejmu RP Marek Kuchciński wydał postanowienie w sprawie

stwierdzenia wygaśnięcia mandatu posła Konrada Głębockiego. Nie ulega wątpliwości, że wydanie w/w postanowienia należy ocenić jako spełniające warunek niezwłoczności, stosownie do treści art. 249 § 1 ustawy z dn. 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy. Pojęcie „niezwłoczności” – na co wskazano m. in. w przywołanej w uprzednich akapitach opinii prawnej Biura Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu RP z dn. 30 lipca 2018 r. w sprawie obowiązków Marszałka Sejmu RP w sytuacji wygaśnięcia mandatu i w odniesieniu do judykatury i poglądów doktryny – aktualizuje się bowiem w momencie, w którym podmiot zobligowany do niezwłocznego działania (w realiach niniejszej sprawy Marszałek Sejmu RP) podejmuje informację o zaistnieniu okoliczności wskazującej na potrzebę niezwłocznego działania. Nie ulega wątpliwości, biorąc pod uwagę przedział czasowy od 25 czerwca 2018 r. do 2 lipca 2018 r. oraz podjęte w tym okresie działania przez Kancelarię Sejmu RP (vide wywołanej w/w opinii), że takie niezwłoczne działania zostały przez Marszałka Sejmu RP zrealizowane i skutkowały stwierdzeniem wygaśnięcia mandatu posła Konrada Głębockiego. Stąd też nie sposób przyjąć, że Marszałek Sejmu RP dopuścił się występku z art. 231 § 1 kk w postaci sprawczej niedopełnienia obowiązków skoro informację o zaistnieniu okoliczności determinującej wydanie postanowienia o wygaśnięciu mandatu posła Konrada Głębockiego uzyskał dopiero w dn. 25 czerwca 2018 r., a w związku z nią za pośrednictwem Kancelarii Sejmu RP podjął działania skutkujące stwierdzeniem wygaśnięcia mandatu w/w posła. Taka konkluzja przesądza o zdekompletowaniu znamion występku z art. 231 § 1 kk w postaci sprawczej określonej w pkt II niniejszego postanowienia. Co zrozumiałe – a w tym kontekście aktualność zachowują uwagi przywołane powyżej – nie sposób również uznać, że zostały również spełnione znamiona występku z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w postaci sprawczej określonej w pkt III niniejszego postanowienia. W tym kontekście należy wskazać, że występki tzw. fałszerstwa intelektualnego jest również nierozdzielnie związany z umyślnością. Innymi słowy rzecz ujmując, sprawca tego występku musi świadomie wskazać w dokumencie fałszywą okoliczność, która ma znaczenie prawne, co w realiach niniejszej sprawy sprowadzałoby się do fałszywego wskazania, że Konrad Głębocki w dn. 6, 7 i 15 czerwca 2018 r. w Warszawie sprawował mandat posła i uczestniczył w głosowaniach w sytuacji, gdy w istocie nie mógł wykonywać mandatu posła z uwagi na określony w Konstytucji zakaz łączenia stanowisk. W realiach niniejszej sprawy ten warunek, tj. świadomego wskazania w dokumencie fałszywej okoliczności o znaczeniu prawnym, nie zaistniał, przy czym należy podkreślić – w odniesieniu do uprzednio przywołanych uwag dot. momentu objęcia stanowiska ambasadora – że w przypadku Konrada Głębockiego w/w datę należy utożsamiać najwcześniej z dn. 25 czerwca 2018 r., tj. z datą wręczenia nominacji na stanowisko ambasadora. Z kolei posiedzenia Sejmu RP, w których brał udział Konrad Głębocki, na które wskazano w zawiadomieniach o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, miały miejsce w dn. 6, 7 i 15 czerwca 2018 r., a więc przed w/w datą.

Mając na względzie przywołane powyżej argumenty należy odmówić wszczęcia śledztwa w sprawie o czyn z art. 231 § 1 kk oraz w sprawie o czyn z art. 271 § kk w zw.

z art. 12 kk, które zostały opisane odpowiednio w pkt II i w pkt III niniejszego postanowienia, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk wobec braku znamion czynu zabronionego.

Postanowiono zatem jak na wstępie.

PROKURATOR

Radosław Cieśliński

POUCZENIE:

1. Na powyższe postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy (art. 306 § 1 kpk, art. 325a kpk oraz 465 § 2 kpk):

- pokrzywdzonemu,
- instytucji wymienionej w art. 305 § 4 kpk,
- osobie wymienionej w art. 305 § 4 kpk, jeżeli wskutek przestępstwa doszło do naruszenia jej praw.

Sąd może utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie lub uchylić je i przekazać sprawę prokuratorowi celem wyjaśnienia wskazanych okoliczności bądź przeprowadzenia wskazanych czynności (art. 330 § 1 kpk).

Jeżeli prokurator nadal nie znajdzie podstaw do wniesienia aktu oskarżenia wyda ponownie postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa lub o jego umorzeniu.

Pokrzywdzony, który wykorzystał uprawnienia przewidziane w art. 306 § 1 kpk (tj. prawo do złożenia zażalenia, które zostało uwzględnione przez sąd) może w takim przypadku wnieść akt oskarżenia do sądu w terminie miesiąca od daty doręczenia zawiadomienia o postanowieniu (art. 330 § 2 kpk, art. 55 § 1 kpk).

Akt oskarżenia powinien spełniać wymogi określone w art. 55 § 1 i 2 kpk.

Inny pokrzywdzony tym samym czynem może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej przyłączyć się do postępowania (art. 55 § 3 kpk).

2. Uprawnionym do złożenia zażalenia, o którym mowa w art. 306 § 1 kpk, przysługuje prawo przejrzenia akt sprawy (art. 306 § 1b kpk).

3. Zażalenie na powyższe postanowienie wnosi się za pośrednictwem prokuratora, który wydał postanowienie. Termin do wniesienia zażalenia wynosi 7 dni od daty doręczenia odpisu postanowienia i jest zawity. Zażalenie wniesione po upływie tego terminu jest bezskuteczne (art. 122 § 1 i 2 kpk i art. 460 kpk).

ZARZADZENIE:

Na podstawie art. 305 § 4 kpk o treści postanowienia zawiadomić: 1) posła na Sejm RP Kamilę Gasiuk – Pihowicz – k. 1 oraz 2) posłów na Sejm RP: Marcina Kierwińskiego, Zbigniewa Konwińskiego i Monikę Wielichowską – k. 8.

PROKURATOR

Radosław Cieśliński

